

vi i Øjeblikket herhjemme i Danmark er inde i. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Stauning glemmer den finansielle Situation, som ikke blot Statskassen, men de allerfleste af Landets Skatteydere i Øjeblikket befinder sig i som Følge af den Verdenskrise, som ogsaa vort Land er inde i. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Stauning i sit Foredrag i nogen Grad glemte den Forskel, der er og maa være mellem Arbejdsløshedslovens to Afsnit, den forsikringsmæssige Afdeling og Afsnittet om ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Stauning i for høj Grad glemmer Lovens Ord og Lovens Mening, som man fra alle Sider har været enig om. Med Hensyn til Lockout-Situationen forekommer det mig, at Hr. Stauning i for høj Grad glemmer, hvordan en saadan Situation maa og skal paavirke en neutral Institution, som Arbejdsløsheds-kasserne ifølge Lovens Ord og Lovens Mening skal være. Der har aldrig nogen Sinde hverken i Udvalgene eller i dette høje Ting været Strid om Bestemmelserne, for den ordinære Understøttelses Vedkommende i § 20 og for den ekstraordinære Understøttelses Vedkommende i § 31, 1ste Stykke, om, at der ikke bør gives Understøttelse til Personer, som er omfattet af Strejke eller Lockout. Nu forekommer det mig, at det ærede Medlem Hr. Stauning vil indskrænke dette i højere Grad, end man nogen Sinde tidligere fra ansvarlig Side har været inde paa. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Stauning vil indskrænke det til kun at omfatte dem, der var i Arbejde den Gang, da Lockouten brød ud. Det forekommer mig, at alene den Omstændighed, at den Resolution, der blev udstedt af Arbejdsløshedsnævnet under Afdeling b. — den meget omstridte Afgørelse, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, om de 60 Dage, vedkommende maa have været arbejdsløs —, er vedtaget enstemmigt — Arbejdsløsheds-kassernes 6 Repræsentanter har altsaa enstemmigt deltaget i Indstillingen og fældet den Afgørelse, at Lockouten omfatter ogsaa dem, der ikke har været arbejdsløse udover 60 Dage —, viser, at ogsaa Arbejdernes Repræsentanter i Arbejdsløshedsnævnet skønner, at Lockouten rækker videre ud, end det ærede Medlem Hr. Stauning i Dag fra denne Plads

vil anerkende. Det forekommer mig ogsaa, naar man tænker tilbage paa Forholdene, da Lockouten brød ud, tænker paa de Møder, der blev holdt ude i Landet, hvor jeg adskillige Gange udtalte, at ved Lockoutens Udbrud vilde Arbejderne i de forskellige Fag miste al Arbejdsløshedsunderstøttelse, blev det aldrig nogen Sinde modsagt fra de socialdemokratiske Taleres Side. Men ikke blot det, der foreligger ogsaa en Udtalelse, der ligger det ærede Medlem og Socialdemokratiet langt nærmere end de Udtalelser, jeg her har omtalt, nemlig en Udtalelse fremsat ved Lockoutens Varslings-tid i Socialdemokratiets Hovedorgan, som klart og tydeligt viser, at man fra den Side var ganske klar over, at samtidig med Storlockoutens Udbrud mistede samtlige arbejdsløse deres Understøttelse. Jeg skal tillade mig overfor det høje Ting med den højtærede Formands Tilladelse at citere nogle Linier af „Social-Demokraten“ for 22. Januar. I en Artikel med Overskriften „Det store Overfald“ skriver man om Lockouten og Lockoutens Virkninger; man protesterer harmfnysende mod den Lockout, der er bebudet, og skriver saa om dette Spørgsmaal disse aldeles klare Ord: „Her er nemlig en Kendsgerning, der bør hamres ind i ethvert sundt tænkende Menneskes Bevidsthed. Lockouten er først og fremmest en Kamp mod de værgeløse. Dens mest glimrende Virkning er den, at den øjeblikkelig vil berøve de 85 000 arbejdsløse enhver Understøttelse“. Saadan sagde „Social-Demokraten“ den 22. Januar om Understøttelsen til de arbejdsløse, at her er der en Kendsgerning, der burde hamres ind i ethvert sundt tænkende Menneskes Bevidsthed. Det forekommer mig, at „Social-Demokraten“ ikke har haft Held med at hamre denne Udtalelse ind i Socialdemokratiets eller i det ærede Medlem Hr. Staunings Bevidsthed, der i Dag staar som Ordfører for Socialdemokratiet og taler i afgjort Modstrid med denne Udtalelse i hans Partis Hovedorgan. Det forekommer mig, at det ærede Medlem burde skænke Redaktøren af det Blad, der har skrevet denne Artikel, og som dog staar ham særdeles nær, en lille Smule Opmærksomhed og blive enig med ham, om det var Redaktøren, der den Gang havde Ret, eller det er det ærede Medlem Hr. Stauning, der i Dag har Ret i sin Anskuelse. Det fore-